

исчези. Слънцето залъзе, и широки златобагряни тъмни лъчи като пламъци отъ една до другия край на онзи небосклонъ. Нощта налагаше едно по едно чернотѣ си була върху лицето на земята. И вечерната звезда свѣтѣше на небето...

Тогасъ Естеванъ изгледа другарката си. А тя неподвижна и безмолвна съ очи впити къмъ непроникваната точка, която за нея са наричаше Севила, Долора са виждаше потънала въ религиозенъ и преестествененъ въсторгъ. Челото ѝ сръщо златотѣ отразенія на послѣднитѣ заходящи слънчеви лъчи блѣстѣше като на бронзова статуя излѣна отъ Фидіаса. Подвижнитѣ ѝ ноздри дышахъ още животворния и чистъ въздухъ изпълненъ отъ благоуханіята на портокаловитѣ и розовы лрвета, въздухъ който повѣваше отъ сушата... ѝ ненасытнитѣ ѝ и трепещуци устни приличахъ на устнитѣ на Сибилла полуотворены за свещенна пѣсень:

«Привѣтствувамъ тя! извика тя найподиръ, съ гласъ на който вдѣхновеніето придаваше прелестъ и сила почти свѣрхчеловѣческа; привѣтствувамъ тя, майко на героитѣ любовнице на поетическыя Иберъ, и на дивыя Готтѣ, земя обичана отъ небето, която въ утробата си знаи сѣкогы да преобърне въ злато найпростытѣ метала; привѣтствувамъ тя, която си носила и родила божественнаго Целагія и Алфонса великодушнаго, мъдрѣйшыя и царя-философа (128).

«Царице, която си положила на челото си найбогатытѣ короны на свѣта; ты видѣ да блѣстѣтъ на мантиятати діамантытѣ на Мехико и палмытѣ на пустынята.

«Сичко са съедини за да увеличи славата ти: Готтытѣ ти дадохъ смѣлостята си, храбростята си и безсмъртната си честность. Маврытѣ, упоминатата си поезія, ци-

---

(128) Алфонсъ Мъдрый или Великодушный бѣ първийтѣ, който даде на Испанія редовны законы, отъ които погълѣмата часть ижати до днесъ сила въ Испанія.